

БУЛИ В НИХ ОЧІ ЩИРІ, З ТЕПЛОТОЮ

"Радянські тітки" за малу зарплату
Давали нам важкі ази науки,
Та як виходили із класної кімнати,
Шанобливо вставали діти без принуки.

Були в них очі щирі, з теплотою,
Пригадую щоразу, як проходжу
Перед могилою учительки... Постою,
Й подякую, віддавши шану їй, як можу.

Бо у важкі роки шестидесяті
Була вона, як світоч в душах наших,
Учила з темноти поволі підніматись
З любов'ю до малих й повагою до старших.

Вона з "радянських тіток", що із нами,
Як треба, йшла без макіяжу в поле,
Підтримуючи часто сміхом і піснями,
Що гартувало нам характери і волю.

Ростила на засадах гуманізму,
Любові й відданості Батьківщині,
І навіть культу почуттів та романтизму,
Формуючи у нас всі якості ЛЮДИНИ.

Ніяк не можу навіть уявити

Цю першу вчительку свою в засаді,
Що здатна із гвинтівки снайперської вбити
Й на ній наряд кікімори, як в маскарадї.

Не вірю – очі, що мішень шукали
В приціл, курок натиснути готові,
Перед дітьми б із серця доброту черпали,
Та потім їм перевдавали у любові.

Щоб снайперка з дипломом педагога
Моїх онуків грамоті учила?
Боюсь! Це не якась проста пересторога,
Вона межу добра зі злом переступила!

Як з клятви лікаря від Гіппократа
Та заповіді "Не вбивай!" Мойсея
В УЧИТЕЛЯ табу-межа вбивати,
І відстуватись заборонено від неї!

Дата написання вірша: 2023-01-02